Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΑΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ον — Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Δεκεμβρίου 1901 — Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 48

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.)

ΣΑΝΤΑ-ΖΟΥΑΝΑ

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἱεραποστόλου ἐκαλύφθη ἀπὸ ἐξαφνικὴν ὠχρότητα, καὶ πρὸς στιγμὴν τὰ βλέφαρά του ἐκλείσθησαν.

Ἔλαβεν ἔπειτα τὸν μικρὸν Ἰνδὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὸν εἵλκυσε πλησίον του, καὶ ἀτενίζων αὐτόν:

— Πέ μου ὅ,τι ξεύρεις! ἐπρόφερε διὰ φωνῆς, τὴν ὁποίαν ἀκουσία συγκίνησις ἔκαμνε νὰ τρέμῃ.

Ὁ Γκόμος ὑπέλαβεν:

— Ἐδῶ καὶ τέσσερες ἡμέρες, ἕνας ἄνθρωπος ἐμβῆκε 'στὸ καλύβι μας... ἐκεῖ-πέρα, κοντὰ 'στὸν Ὀρενόκο... Μᾶς ρώτησε ποῦ βρίσκονται οἱ Κουΐβαι καὶ μας παρεκάλεσε νὰ του δείξωμε τὸ δρόμο... Ἦταν ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ποὺ κατέστρεψε τὸ χωριό μας Σὰν-Σαλβατῶρ, καὶ ποὺ ἐσκότωσε τὴ μητέρα μου... Ὁ πατέρας μου ἀρνήθηκε... καὶ ἐκεῖνος μὲ τὸ ρεβόλβερ του τὸν σκοτώνει...

— Τὸν ἐσκότωσε! ἐψιθύρισεν ὁ μοναχὸς Ἄγγελος.

— Ναί... ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος... ὁ Ἀλφανίζ.

— Ὁ Ἀλφανίζ!.. καὶ ἀπὸ ποῦ ἤρχετο αὐτὸς ὁ κακοῦργος; ἠρώτησεν ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης.

— Ἀπὸ τὸν Ἅγιον-Φερνάνδον.

— Καὶ πῶς ἐταξείδευσε 'στὸν Ὀρενόκο;

— Ἔκαμνε τὸν ναύτη 's ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ καΐκια ποὺ ἔφερναν τοὺς ταξειδιῶτες... μὲ τὸ ὄνομα Ζορρές...

— Καὶ εἶπες, ὅτι οἱ ταξειδιῶται αὐτοὶ εἶνε Γάλλοι;

— Μάλιστα... Γάλλοι, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ προχωρήσουν παραπάνω ἀπὸ τὸν Τορρίδα... Ἄφησαν τὰ καΐκια 'στὸ ποτάμι καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ ἀρχηγός, μαζὶ μὲ τὸν καπετάνιο, μὲ βρῆκαν 'στὸ δάσος, κοντὰ 'στὸ πτῶμα τοῦ πατέρα μου... Μ' ἐλυπήθηκαν... μ' ἐπῆραν... ἔθαψαν τὸν πατέρα μου... Ἔπειτα μοῦ ἐπρότειναν νὰ τους φέρω 'στὴ Σάντα-Ζουάνα... Ἐξεκινήσαμε... καὶ προχθὲς ἐφθάσαμε 'στὸ πέραμα Φρασκαές. Ἐκεῖ μᾶς ἐρρίχτηκαν οἱ Κουΐβαι καὶ μας ἔπιασαν...

— Ἔπειτα;... ἠρώτησεν ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης.

— Ἔπειτα... οἱ Κουΐβαι μᾶς ἐπῆραν καὶ μας ἐπῆγαν κατὰ τὴ Σιέρρα... Μόλις σήμερα τὸ πρωὶ κατώρθωσα νὰ τους φύγω.

Ὁ Ἱεραπόστολος ἤκουε τὸν μικρὸν Ἰνδὸν μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Καὶ αἱ συνεχεῖς ἀστραπαὶ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐμαρτύρουν πόσην ἠσθάνετο ὀργὴν κατὰ τῶν κακούργων ἐκείνων.

— Εἶπες λοιπόν, παιδί μου, ἠρώτησε διὰ τρίτην φοράν, ὅτι οἱ ταξειδιῶται αὐτοὶ εἶνε Γάλλοι;

— Μάλιστα, Αἰδεσιμώτατε.

— Καὶ πόσοι εἶνε;

— Τέσσαρες.

— Καὶ ἔχουν μαζί τους;...

— Τὸν καπετάνιο ποὺ σας εἶπα, ἕνα Βανίβαν ποὺ τὸν λέγουν Βαλδέζ, καὶ δύο ναῦτες ποὺ σηκόνουν τὰ πράγματα.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχονται;

— Ἀπὸ τὴ Βολιβάρη. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγαν ἐδῶ καὶ δύο μῆνες καὶ ἐπῆγαν 'στὸν Ἅγιο Φερνάνδο, γιὰ νὰ ταξειδεύσουν 'στὸν ποταμό, ὡς τὴ Σιέρρα-Παρίμα...

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, βυθισθεὶς εἰς σκέψεις, ἔμεινε σιωπῶν ἐπί τινας στιγμάς. Ἔπειτα ἠρώτησεν.

— Ἀνέφερες ἕναν ἀρχηγό, Γκόμε... Λοιπὸν ἡ συντροφιὰ ἔχει καὶ ἀρχηγό;

— Μάλιστα, ἕναν ἀπὸ τοὺς ταξειδιῶτες.

« Παῦλος Κερμώρ;... ἐψιθύρισεν ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης... Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά του; » (Σελ. 382, στήλ. α'.)

— Πῶς ὀνομάζεται ;

— Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

— Ἔχει σύντροφον; . . .

— Μάλιστα. . . ἕναν που ὀνομάζεται Πατερν, καὶ που μαζεύει ἀγριόχορτα ...

— Καὶ οἱ ἄλλοι δύο ποῖοι εἶνε ;

—Πρῶτον εἶνε ἕνας νέος πού μου ἔδειξε μεγάλη φιλία καὶ πού τον ἀγαπῶ πολύ . . .

Καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Γκόμου ἐξέφρασε τὴν ζωηροτέραν εὐγνωμοσύνην.

— Ὁ νέος αὐτός, προσέθεσεν, ὀνομάζεται Παῦλος Κερμώρ.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦτο, ὁ Ἱεραπόστολος ἀνεσκίρτησε, καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἐμαρτύρησεν ὑψίστην κατάπληξιν.

— Παῦλος Κερμώρ; . . . ἐψιθύρισε ... Αὐτὸ εἶνε τὸνομά του ;

— Μάλιστα. . . Παῦλος Κερμώρ.

— Καὶ ὁ νέος αὐτός, εἶπες, ἦλθεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν μαζὶ μὲ τοὺς κυρίους Ἑλλὼκ καὶ Πατέρν ;

— Ὄχι, Αἰδεσιμώτατε. Καθὼς μοῦ διηγήθηκε ὁ φίλος μου Παῦλος, τοὺς ἀπάντησε στὸ δρόμο, 'στὴν Οὐθάρνα . . .

— Καὶ ἐπῆγαν μαζὶ εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον;

— Μάλιστα . . . καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξεκίνησαν μαζὶ γιὰ τὴ Σάντα-Ζουάνα.

— Καὶ τί κάμνει αὐτὸς ὁ νέος ; . . .

— Γυρεύει τὸν πατέρα του . .

— Τὸν πατέρα του ; . . . Τὸν πατέρα του, εἶπες ;

— Μάλιστα . . . τὸν συνταγματάρχην Κερμώρ.

— Τὸν συνταγματάρχην Κερμώρ ! ἀνέκραξεν ὁ Ἱεραπόστολος.

Ὁποιός τον ἔβλεπε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ παρετήρει ὅτι ἡ μεγάλη κατάπληξις, τὴν ὁποίαν ἐξεδήλωσε πρῶτα, μετεβλήθη εἰς βαθυτάτην συγκίνησιν. Ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ διασκελίζῃ τὴν αἴθουσαν, τεταραγμένος. Ἔπειτα, καταβαλὼν μεγάλην προσπάθειαν διὰ νὰ συγκαλύψῃ τὴν ταραχήν του, ἐφάνη ἠρεμώτερος καὶ ἤρχισε πάλιν τὰς ἐρωτήσεις του·

— Καὶ διατί, ἠρώτησε τὸν Γκόμον, διατὶ ὁ Παῦλος Κερμὼρ ἤρχετο εἰς τὴν Σάντα Ζουάναν;

— Μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μάθῃ τίποτε βέβαιον γιὰ τὸν πατέρα του, καὶ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ ὑπάγῃ νὰ τον εὕρῃ ἀπήντησεν ὁ Γκόμος.

— Ὥστε δὲν ἠξεύρει ποῦ εὑρίσκεται;

— Ὄχι . . . Εἶνε δεκατέσσερα χρόνια τώρα, ποῦ ὁ συνταγματάρχης ἔφυγε ἀπὸ τὴ Γαλλία καὶ ἦλθε 'στὴ Βενεζουέλα, ὁ γυιός του ὅμως δὲν ξέρει ποῦ βρίσκεται...

— Ὁ υἱός του . . . ὁ υἱός του ! . . ἐψιθύριζεν ὁ Ἱεραπόστολος, φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς διὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις του.

Καὶ τότε, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Γκόμον·

— Καὶ ἔφυγε λοιπὸν μόνος ὁ υἱὸς αὐτός . . . μόνος γιὰ τόσο μεγάλο ταξεῖδι ;

— Ὄχι.

— Ποιός τον συνοδεύει ;

— Ἕνας γέρος, ἀπόμαχος.

— Ἀπόμαχος ;

— Μάλιστα... ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ! ἐπανέλαβεν ὁ Ἱεραπόστολος.

Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν, ἂν δὲν τον ἐκρατοῦσεν ὁ μοναχὸς Ἄγγελος, θὰ ἔπιπτεν ὡς κεραυνόπληκτος ἐπὶ τοῦ πατώματος τοῦ δωματίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΠΡΟΣ ΒΟΗΘΕΙΑΝ

Ἔπρεπε νὰ δοθῇ βοήθεια εἰς τοὺς Γάλλους ἐκείνους, τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Κουΐβων. Περὶ τούτου οὐδεὶς ἐχώρει δισταγμὸς μετὰ τὴν διήγησιν τοῦ μικροῦ Ἰνδοῦ.

Ὁ Ἱεραπόστολος λοιπὸν θὰ ἐξεκίνει τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν, ἂν ἐγνώριζε μόνον ποίαν διεύθυνσιν ἔπρεπε νὰ λάβῃ.

Τῷόντι, ποῦ εὑρίσκετο τώρα ὁ Ἀλφανίζ ; . . . Εἰς τὸ πέραμα Φρασκαές; . . . Ὄχι· ὁ Γκόμος εἶπεν, ὅτι ἔφυγεν ἐκεῖθεν τὴν ἐπαύριον τῆς αἰχμαλωσίας. Ἄλλως τε τὸ συμφέρον τοῦ ἀρχιλῃστοῦ ἦτο ναπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν Σάντα- Ζουάναν, νὰ χωθῇ εἰς τὰ δάση τῆς Σιέρρας, ἴσως μάλιστα καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Ὀρενόκον, παρὰ τὸ στόμιον τοῦ ρίου Τορρίδα, διὰ νὰ συλλάβῃ τοὺς ναύτας καὶ τὰ πλοιάρια.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἐσκέφθη ὅτι πρὸ τῆς ἐκστρατείας, μία ἀνίχνευσις ἦτο ἀπαραίτητος.

Τὴν ἕκτην ὥραν, δύο Ἰνδοὶ ἵππευσαν καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ πέραμα Φρασκαές.

Μετὰ τρεῖς ὥρας, οἱ ἱππεῖς αὐτοὶ ἐπέστρεψαν, μὴ εὑρόντες οὐδὲν ἴχνος Κουΐβων.

Ὁ Ἀλφανίζ καὶ ἡ συμμορία του διῆλθον ἄρά γε τὸν Τορρίδαν διὰ νὰ διασχίσουν τὰ πρὸς δυσμὰς δάση, ἢ μήπως κατήρχοντο πρὸς τὴν Σιέρραν Παρίμαν, διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, διὰ νὰ φθάσουν οὕτω εἰς τὸ βουνὸν Μωνουάρ ;

Δὲν ἤξευραν, ἀλλ' ἔπρεπεν ἐξάπαντος νὰ το μάθουν.

Δύο ἄλλοι Ἰνδοὶ ἀπεστάλησαν, μὲ διαταγὴν νὰνεχνεύσουν τὴν πεδιάδα πρὸς τὸ μέρος τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρενόκου, διότι πολὺ πιθανὸν νὰ κατῆλθεν ὁ Ἀλφανίζ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν ποταμόν.

Τὴν αὐγήν, οἱ δύο οὗτοι Ἰνδοὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν, μετ' ἐρεύνησιν εἰκοσιπέντε περίπου χιλιομέτρων. Καὶ δὲν ἀπήντησαν μὲν τοὺς Κουΐβας, ἔμαθαν ὅμως ἀπὸ μερικοὺς Ἰνδοὺς Μπράβους, τοὺς ὁποίους συνήντησαν καθ' ὁδόν, ὅτι ἡ λῃστοσυμμορία διηυθύνετο πρὸς τὴν Σιέρραν Παρίμαν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ὑπάγουν νὰ πολεμήσουν τὸν Ἀλφανίζ, καί, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, νὰπαλλάξουν τέλος τὴν χώραν ἀπὸ τὴν μάστιγα τῶν κακούργων.

Ὁ ἥλιος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀνατείλῃ, ὅταν ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Μονήν, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατεύματός του. Ἦσαν ἑκατὸν Γουαχαρίβοι, εἰδικῶς γυμνασμένοι εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν νέων ὅπλων, καὶ οἱ γενναῖοι αὐτοὶ στρατιῶται ἐγνώριζαν ὅτι βαδίζουν ἐναντίον τῶν Κουΐβων, τῶν παλαιῶν των ἐχθρῶν, ὄχι ἁπλῶς διὰ νὰ τους διασκορπίσουν, ἀλλὰ διὰ νὰ τους ἐξοντώσουν μέχρις ἑνός.

Περὶ τοὺς εἴκοσιν ἐκ τῶν Ἰνδῶν τούκων ἦσαν ἔφιπποι καὶ συνώδευον μερικὰ ἁμάξια, τὰ ὁποῖα ἔφεραν ζωοτροφίας, ἀρκετὰς δι' ὀλίγας ἡμέρας.

Ἡ πολίχνη ἔμεινεν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μοναχοῦ Ἀγγέλου, ὁ ὁποῖος ὤφειλε διὰ δρομέων, ἐφ' ὅσον ἦτο τοῦτο δυνατὸν, νὰ εὑρίσκεται εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὸ μικρὸν στράτευμα.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, ἔφιππος, εἶχε περιδεθῇ ἐνδυμασίαν καταλληλοτέραν πρὸς ἐκστρατείαν ἀπὸ τὸ ράσον τοῦ μοναχοῦ. Κράνος ἐξ ὑφάσματος ἐκάλυπτε τὴν κεφαλήν του· μὲ ὑψηλὰ ὑποδήματα ἐπάτει εἰς τοὺς ἀναβολεῖς· μία καραμβίνα δίκαννη ἐκρέματο εἰς τὸ ἐφίππιόν του· ἓν περίστροφον εὑρίσκετο εἰς τὴν ζώνην του.

Ἐπροχώρει σιωπηλὲς καὶ σύννους, κατεχόμενος ὑπὸ ἀπεριγράπτου ψυχικοῦ πάλου, τὸν ὁποῖον μετὰ κόπου προσεπάθει νὰ κρύπτῃ. Αἱ πληροφορίαι, τὰς ὁποίας ἔλαβε παρὰ τοῦ μικροῦ Ἰνδοῦ, συνεχέοντο εἰς τὸ πνεῦμά του. Ὡμοίαζε μὲ τυφλόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδουν τὸ φῶς, καὶ ὁ ὁποῖος ἐξεσυνείθισε νὰ βλέπῃ.

Ἀπὸ τὴν Σάντα-Ζουάναν, τὸ στράτευμα ἐτράπη πλαγίως πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, διασχίζον πεδιάδα δενδρόφυτον. Οἱ Ἰνδοί, συνειθισμένοι εἰς τὴν πεζοπορείαν, ἐβάδιζαν μὲ βῆμα ταχύ, ὥστε οἱ πεζοὶ δὲν ὑπελείποντο σχεδὸν τῶν ἱππέων. Τὸ ἔδαφος, ἐλαφρῶς κατωφερές, ἀνέβαινε μόνον παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Σιέρρας-Παρίμας. Τὰ ἔλη, ἀπεξηραμένα τώρα ἕνεκα τοῦ καύσωνος, παρεῖχον ἐπιφάνειαν ἀρκετὰ στερεάν, ὥστε τὸ στράτευμα ἠδύνατο νὰ διέρχεται δι' αὐτῶν, χωρὶς νὰ τα παρακάμπτῃ.

Ὁ δρόμος ἐσχημάτιζεν ὀξεῖαν γωνίαν μὲ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀκολουθήσῃ ὁ Γκόμος, ὁδηγῶν τῶν Ἑλλὼκ καὶ τοὺς συντρόφους του. Ἦτο ἡ συντομωτέρα ὁδὸς μεταξὺ Σάντα-Ζουάνας καὶ Παρίμας. Ἀπὸ νωπά τινα ἴχνη, ἐφαίνετο ὅτι εἶχε διέλθῃ δι' αὐτῆς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν πολυάριθμος ὅμιλος.

Οἱ Γουαχαρίβοι λοιπὸν ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τὸν Τορρίδαν. Εἰς τὸν δρόμον των, συνήντων μικρὰ παραποτάμια τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης· ἀλλ' ἦσαν ὁλωσδιόλου ξηρά, καὶ ἡ διάβασις των δὲν παρεῖχε καμμίαν δυσκολίαν.

Μετὰ στάθμευσιν ἡμισείας ὥρας, περὶ τὴν μεσημβρίαν, τὸ στράτευμα ἐξεκίνησε πάλιν καὶ ἀνέπτυξε τόσην ταχύτητα, ὥστε περὶ τὴν πέμπτην ὥραν εὑρέθη παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Παρίμας, ὄχι μακρὰν τοῦ βουνοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ Σαφφανζὼν ἐβάπτισε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Φερδινάνδου Λεσσέψ.

Τέφραι ψυχραί, ὑπολείμματα φαγητῶν, χόρτα καταπατημένα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα τεκμήρια, ἐφανέρωναν ὅτι ἄνθρωποι εἶχον διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ προφάνως. Οὐδεμία λοιπὸν ἀμφιβολία, ὅτι οἱ λῃσταὶ τοῦ Ἀλφανίζ,—καὶ μετ' αὐτῶν οἱ αἰχμάλωτοι, — εἶχον διευθυνθῇ πρὸς τὸν ποταμόν.

Ἐκεῖ ἀνεπαύθησαν μίαν ὥραν, διὰ νὰ βοσκήσουν καὶ τὰ ἄλογα. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἐπλανᾶτο μόνος, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του.

— Ὁ λοχίας Μαρσιάλης . . . ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· ὁ λοχίας ἐδῶ. . . ἐρχόμενος εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν . . .

Ἔπειτα ἐσκέπτετο τὸν Παῦλον Κερμώρ . . . Ποῖος νὰ ἦτο αὐτὸς ὁ νέος, ὁ ἀναζητῶν τὸν πατέρα του ; . .

Ὁ συνταγματάρχης δὲν εἶχεν υἱόν . . . Ὄχι . . . ὁ Γκόμος ἠπατήθη . . . Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὑπῆρχαν ἐκεῖ Γάλλοι αἰχμάλωτοι. . . συμπολῖται, τοὺς ὁποίους ὤφειλε νὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Κουΐβων . . .

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΑΝ ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, αἱ Ἀθῆναι ἐξύπνησαν λευκοστεφεῖς. Αἱ κορυφαὶ τῶν πέριξ βουνῶν ἦσαν χιονισμέναι. Ἦτο τὸ πρῶτον χιόνι, ἡ πρώτη ἐκβολὴ τοῦ χειμῶνος, ἡ πρώτη παγωμένη πνοὴ τοῦ βορρᾶ. Αἱ καλαὶ οἰκοδέσποιναι ἐθεώρησαν ὡς πρῶτον καθῆκόν των νὰνάψουν τὰς ἑστίας καὶ τὰς θερμάστρας, τὰς ὁποίας εἶχον ἑτοίμους, καὶ νὰ ἐρωδιάσουν ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μὲ μίαν ἀλλαξιὰν ἀπὸ τὰ βαρύτερα μάλλινα φορέματα. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔλειψαν καὶ τὰ θερμαντικά, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ τέῖον, τὸ ἀντικαταστῆσαν τὸ πατροπαράδοτον φασκόμηλον, κατέχει πλέον τὴν πρώτην θέσιν.

Ἔτυχε νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν πρώτην χειμερινὴν συγκέντρωσιν μιᾶς ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας, ἡ ὁποία ἔγινε τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου, διότι κανείς, οὔτε ἀπὸ τοὺς μεγάλους οὔτε ἀπὸ τοὺς μικρούς, δὲν ἀπεφάσιζε νὰ ἐπιχειρήσῃ περίπατον μὲ τόσον ἄθλιον καιρόν. Καὶ πλησίον τῆς ἀναμμένης ἑστίας, πέριξ τῆς τραπέζης, τῆς ὁποίας τὸ κέντρον κατεῖχε τὸ λάμπον καὶ ἀχνίζον σαμοβάρι, ἐκάθισαν ὅλα τὰ μέλη τῆς εὐτυχοῦς οἰκογενείας, καὶ μετ' αὐτῶν δύο φίλοι, ἐκ τῶν οἰκείων. Ἀλλὰ τὴν πλειονοψηφίαν ἀπετέλουν τὰ παιδία, διότι ἡ οἰκογένεια αὐτὴ ἀριθμεῖ πέντε νέους βλαστούς, ἀπὸ δεκαεπτὰ μέχρι δώδεκα ἐτῶν. Καὶ ἐπειδὴ τὴν συνομιλίαν κανονίζει συνήθως ἡ πλειονοψηφία, τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο δὲν ἐθίξαμεν οὔτε τὴν πολιτικήν, οὔτε τὴν φιλολογίαν, οὔτε τὸ θέατρον. Ἐπροτιμούσαμεν θέματα, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν τὰ παιδία, ἢ διεσκεδάζομεν ἀκούοντες τὰ παιδία νὰ ὁμιλοῦν.

Φυσικὰ ὡμιλήσαμεν διὰ τὸν χειμῶνα. Ἦτο τὸ ἐπικαιρότερον θέμα διὰ τὴν πρώτην ἐκείνην ἡμέραν τοῦ ψύχους. Τὰ παιδία ἐφαίνοντο κατενθουσιασμένα.

— Πῶς μᾶρέσει ὁ χειμών ! ἔλεγεν ἡ ξανθὴ Ἑλενίτσα. Ἀνάβει κανεὶς τὸ τζάκι, ἀνάβει τὸ σαμοβάρι, καὶ εἶνε μιὰ χαρά... Ἂν χιονίζῃ μάλιστα ἔξω, ἀκόμη καλλίτερα.

— Ναί, ναί, νὰ χιονίζῃ εἶνε ὡραῖα ! ἀνεφώνησεν ὁ Τάκης. καὶ λυποῦμαι ποῦ τὸ χιόνι δὲν κατέβηκε ἀκόμη ἀπὸ τὰ βουνά.

Ἔννοια σου, γιατὶ θὰ χιονίσῃ καὶ 'στὰς Ἀθήνας ! εἶπεν ἡ μικρούλα ἡ Κάκια. Καὶ τότε θὰνεβοῦμε πάλι 'στὴν ταράτσα καὶ θὰ πετροβολοῦμε τὸν κόσμο μὲ βώλους ἀπὸ χιόνι... Θυμᾶστε πέρσυ ;

— Αὐτὸ εἶνε κακό, εἶπεν ὁ πατέρας. κρύπτων ὑπὸ τοὺς μύστακάς του ἓν μειδίαμα.

— Δὲν εἶνε κακό, μπαμπᾶ, γιατὶ οἱ βῶλοι ἀπὸ χιόνι δὲν πονοῦν καθόλου, ἀντεῖπεν ἡ Κάκια. Μερικοὶ βάζουν μέσα καὶ πετρίτσες· ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε κακό...

—Ἔπειτα, τὸν χειμῶνα εἶνε ὅλες ἡ γιορτές, παρετήρησεν ὁ Γεῶργος· χοροί, διασκεδάσεις, φαγιά, γλυκίσματα, μπουκέτα, δῶρα. . .

— Ἀλήθεια, ὁ χειμῶνας ἔχει τὴν Πρωτοχρονιὰ μὲ τὰ δῶρα καὶ μὲ τὰς βασιλόπιτας. . .

— Καὶ τὰ Χριστούγεννα ! ἐξεφώνησεν ἡ Κάκια.

— Ἐλησμονήσατε τὸ καλλίτερο, τὲς Ἀποκρηές ! εἶπε σοβαρώτατα ὁ Ἀλέκος.

Καὶ ἐξηκολούθησαν τὰ παιδιὰ νὰπαριθμοῦν τὰς τέρψεις καὶ τὰς διασκεδάσεις τοῦ χειμῶνος, ποικίλοντα τὴν ἀπαρίθμησιν μὲ ἀπροόπτους παρατηρήσεις, μὲ ἀνέκδοτα, μὲ ἀναμνήσεις. Ἡ εὐθυμία εἶχε κορυφωθῇ ἐνώπιον τῆς μαγευτικῆς ὀπτασίας τοῦ ἐρχομένου Χειμῶνος μὲ τὰ τόσα του θυμάσια. . .

Ἔξαφνα ἀντήχησεν ἡ σοβαρὰ φωνὴ τοῦ πατέρα·

— Μὰ καλά, ὅλῳ γιὰ διασκεδάσεις θὰ λέτε ; Μόνον αὐτάς σας ὑπενθυμίζει ὁ χειμών ; Τίποτε ἄλλο δὲν σας ἐμπνέει; Τὸν χειμῶνα δὲν ἔχετε ἄρά γε καθήκοντα ; . . .

— Πῶς δὲν ἔχομεν ; ἀπήντησε πρῶτος ὁ Ἀλέκος. Κάθε ἐποχὴ ἔχει τὰ καθήκοντά της. . .

— Καὶ σὰν τί νὰ εἶνε τὰ χειμερινὰ καθήκοντα ; ἠρώτησεν ὁ πατέρας.

Ἔγινε σιωπή. Τὰ παιδία ἐσυλλογίζοντο. Εἰς τὰ εὔθυμα προσωπάκια διεχύθη ἀμέσως μία ὡραία σοβαρότης.

— Λοιπόν ; . . . Τί λὲς ἐσύ, Ἑλενίτσα ;

— Νομίζω, εἶπεν ἡ ξανθὴ Ἑλενίτσα, ὅτι τώρα τὸν χειμῶνα τὸ καθῆκόν μας εἶνε νὰ ντυνόμεθα ζεστὰ καὶ νὰ μὴν παρατρῶμε, γιὰ νὰ μὴν ἀρρωστήσουμε.

— Καὶ νὰ μελετοῦμε, γιὰ νὰ πάρωμε καλὸ βαθμὸ εἰς τὰς ἐξετάσεις, προσέθεσεν ὁ Γεῶργος.

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ πηγαίνωμε 'στὴν Ἐκκλησία, εἶπεν ἡ μικρούλα ἡ Κάκια καὶ νὰ βάζωμε ξύλα 'στὸ τζάκι, γιὰ νὰ μὴ σβύνῃ ποτέ.

— Καὶ ἐγὼ νομίζω, εἶπεν ὁ Τάκης, ὅτι τὸ κυριώτερόν μας καθῆκον εἶνε νὰ ἐνθυμούμεθα τοὺς πτωχούς. Τώρα τὸν χειμῶνα οἱ πτωχοὶ ὑποφέρουν περισσότερο. Καὶ ἴσα-ἴσα τὲς καλὲς ἡμέρες, ἐν ᾧ οἱ πλούσιοι χαίρονται καὶ διασκεδάζουν, αὐτοὶ οἱ κοκόμοιροι στεροῦνται καὶ λυποῦνται φρικτά . . . Γι' αὐτό, ὅσοι εἰμποροῦν, πρέπει νὰ τους ἐνθυμοῦνται καὶ νὰ τους ἀνακουφίζουν.

Ἀνωμολογήθη διὰ βοῆς ὅτι ὁ Τάκης ὡμίλησε καλλίτερα ἀπὸ ὅλους. Ἔχομεν καθήκοντα πρὸς τὸν ἑαυτόν μας, καὶ τα ἐκπληροῦμεν, ἀρκεῖ νὰ ἤμεθα ὀλίγον ἐγωϊστάι· ἀλλ' ἔχομεν καὶ καθήκοντα πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀκόμη εὐγενέστερα, τὰ ὁποῖα διὰ νὰ ἐκπληρώσωμεν, πρέπει νὰ ἐίμεθα φίλαλλοι. Ἐν τούτοις εἶνε τὸ πρὸς τοὺς πτωχοὺς καθῆκον, τὸ ὁποῖον οἱ εὔποροι, οἱ εὐτυχεῖς, οἱ δυνάμενοι τέλος πάντων, τώρα τὸν χειμῶνα πρέπει νὰ αἰσθάνωνται ζωηρότερον. . . Καὶ οἱ δυνάμενοι δὲν εἶνε μόνον οἱ ἑκατομμυριοῦχοι. Ἀρκεῖ νὰ αἰσθάνεται κανεὶς τὴν καλὴν διάθεσιν, καὶ πάντοτε, ὅσον μικρὸς καὶ ἂν εἶνε, ὅσον περιωρισμένα μέσα καὶ ἂν ἔχῃ, θὰ ἠμπορέσῃ νὰνακουφίσῃ μίαν δυςτυχίαν καὶ νὰ προξενήσῃ μίαν χαράν. Καὶ τὴν χαρὰν αὐτὴν τὴν αἰσθάνεται ἑκατονταπλασίως γλυκυτέραν ὁ εὐεργετῶν ἀπὸ τὸν εὐεργετούμενον. Μὴν ἀρνηθῆτε λοιπὸν τὸν ἔρανόν σας ἢ τὴν προσωπικήν σας ἐργασίαν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ σάς τας ζητήσουν ἐν ὀνόματι τῶν πτωχῶν !

Σᾶς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΛΑΧΑΝΓΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Εἰς τὸ σπίτι της, ἡ καλὴ γυναῖκα ἦταν ὁλομόναχη. Μόνον μία μαύρη γάτα, σὰν τὴν Πίσσα τῆς Διαπλάσεως, τῆς ἔκαμνε συντροφιά,—μὰ τί συντροφιὰ μπορεῖ νὰ κάμῃ μιὰ γάτα.

Ἡ καλὴ γυναῖκα ἔβαλε τὸ λάχανο 'στὸ τσουκάλι γιὰ νὰ κάμῃ τὴ λαχανόσουπα. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ κλαίγῃ καὶ νὰ λέγῃ :

— Συμφορά μου ! Γιατί νὰ εἶμαι ἔτσι ἔρημη καὶ μονάχη 'στὸ σπίτι μου ; Γιατί ὁ Θεὸς νὰ μὴ μου χαρίσῃ καὶ μένα παιδάκια, γιὰ νὰ παίζουν 'στὸ κατώφλι τῆς πόρτας μου καὶ νὰ κοιμοῦνται 'στὴν ἀγκαλιά μου ;

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔλεγε κλαίγωντας ἡ καλὴ γυναῖκα. Ποῦ νὰ ἤξευρε τί εἶχε μέσα 'στὸ τσουκάλι της !

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

(Κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων.)

Γιατί τὰ μάτια μ' εἶν' δακρυσμένα ;
'Απ' τὴ συγκίνησι εἶνε θολά·
Χίλια παιγνίδια, δές, κρεμασμένα
'Στὸ δένδρο ποὺ ὅλο φεγγοβολᾷ !

Γιατί ἐκεῖνα 'δικά μου θάνε :
Τὸ ἑαύρω ἀλήθεια, ἑαύρω γιατί
Τῶπαν οἱ ἄγγελοί πού με φυλᾶνε
Κρυφὰ τὴ νύχτα, κρυφὰ 'ταυτί.

Κάποιος τα φρόντισε γιατί το ἔέρει
Πόσο μ' ἀρέσουνε, πῶς θὰ χαρῶ·
Θεέ μου, φύλαγε τὸ χρυσὸ χέρι
Ποῦ μού τα ἑτοίμαζε τόσον καιρό·

Καὶ τῆς μητέρας μου καὶ τοῦ πατέρα
Κι' ὅλων τῶν θείων, καὶ τὴ γιαγιά.
Καὶ νὰ μὴ δοῦνε ποτὲ μιὰ 'μέρα
Ποῦ νάχῃ πίκρες καὶ συννεφιά.

Καὶ μένα κάνε με καλὸ παιδάκι
Νᾶμαι καμάρι των καὶ ἡ χαρά·
Κι' ὅλο τὸ χρόνο... αἴ πιὰ λιγάκι
Νὰ κάνω ἄτακτα.... γιὰ μιὰ φορά.

ΦΑΚ

Ο ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ

Παιδιά, ἀκούσατε τί ἔπαθε μιὰ φορὰ ἕνας λαίμαργος... σκύλος, καὶ ἐπωφελη-θῆτε.

Ὁ 'Αζὼρ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ αὐγά. Μόλις ἤκουε νὰ κακαρίζῃ καμμία ὄρνιθα, χαρούμενος διὰ τὴν γέννησιν ὡραίου αὐγοῦ, ὁ 'Αζὼρ ἔτρεχεν εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, ἔσπρωχνε τὴν θύραν καὶ ἀνέβαινεν εἰς τὸ καλάθι, ὅπου ἡ ὄρνιθα εἶχε γεννήσῃ.

Ἅρπαζε ζεστὸ-ζεστὸ τὸ αὐγόν, τὸ ἔσπαζε μὲ τὰ δόντια του καὶ τὸ ἐκατάπινε μονομιᾶς, μαζὶ μὲ τὸ κέλυφος. Ἔπειτα ἔφευγε, πρὶν τὸν ἰδῇ κανείς, σείων τὴν οὐράν του.

Ἡ κυρία τοῦ ὀρνιθῶνος ἀπορροῦσε πολὺ κάθε βράδυ, πῶς δὲν εὕρισκε πλέον αὐγὰ εἰς τὸ καλάθι. «Ἡ κότες μου δὲν γεννοῦν πιά» ἐσυλλογίζετο. Καὶ διὰ νὰ τας κάμῃ νὰ γεννοῦν, ἔβαλε μέσα εἰς τὸ καλάθι ἕνα αὐγὸν ψεύτικον, μαρμάρινον.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ 'Αζὼρ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κακάρισμα... Ἔτρεξεν εἰς τὸ καλάθι, εἶδε τὸ κάτασπρον αὐγόν, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφάνη φρεσκότατον, τὸ ἅρπαξεν ἀμέσως καὶ τὸ ἐδάγκασε δυνατά...

Δυστυχισμένε 'Αζώρ !.. Ἔφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ ξεφωνίζων, διότι εἶχε σπάσῃ τρία του δόντια.

Ὅμως, ἀντὶ νὰ τὸν λυπηθοῦν, τὸν ἐτιμώρησαν, διότι κανένας δὲν λυπεῖται τοὺς λαιμάργους.

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

— Τίνος εἶνε αὐτὰ τὰ ὡραῖα ἄλογα ; 'Α ! μήπως εἶνε τοῦ ἱππότου Δ' 'Ανδοὰν ποὺ ἔρχεται εἰς τὸ Βέρναζον μαζὶ μὲ τὸν ὑποκόμητα ;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης. Αὐτὰ τὰ δύο μαῦρα ἄλογα τὰ ἐχάρισεν εἰς τὸν Αὐθέντην ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας. Ὅσο γι' αὐτὸ τὸ κόκκινο ἄλογο, τὸ ἀγόρασεν ὁ ἴδιος ὁ Αὐθέντης γιὰ νὰ τὸ χαρίσῃ 'στὸν Γάστωνα . . . 'Αλλά . . . γιατὶ ἐχλωμιάσατε, κύριε Ἰωβῆνε ; Τί ἐπάθατε ; Μήπως εἴσθε ἄρρωστος . . . Μήπως πεινᾶτε ; . . . Θέλετε νὰ σας φέρω νὰ φᾶτε κάτι τί, λιγάκι ψητὸ κρῦο;...

— Ὄχι εὐχαριστῶ· μόνον ἀνάπαυσις μοῦ χρειάζεται, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωβῆνος, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς ἦτο ἐξηντλημένος.

Καὶ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς περιποιήσεις τοῦ ὑπηρέτου, ἐρρίφθη εἰς μίαν γωνίαν τῆς αὐλῆς ἐπὶ σωροῦ πετρῶν σκεπασμένων ἀπὸ βρύα... Οὔτε ἡ κούρασις, οὔτε ἡ πεῖνα ἦτο ἡ αἰτία τῆς λύπης του,—ἀλλ' ἡ θέα τοῦ κοκκίνου ἐκείνου ἵππου, ὁ ὁποῖος κατέστρεφε καὶ ἐξεμηδένιζεν ὅ,τι εἶχε κάμῃ ἕως τώρα...

Ἐν τούτοις ἡ λύπη του κάπως ἐμετριάσθη, ὅταν ἀνεκάλυψε, κατόπι προσεκτικωτέρας ἐξετάσεως, ὅτι ὁ ἵππος αὐτός, καὶ κατὰ τὴν περιβολὴν καὶ κατὰ τὸ γένος, ἦτο πολὺ κατώτερος τοῦ χρυσοκοκκίνου ἐκείνου ἵππου, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀφήσῃ πρὸς φύλαξιν εἰς τὸν σαγματοποιὸν Ἄνσωμον.

Κατεγίνετο ἀκόμη εἰς τὸ νὰ κάμῃ συγκρίσεις, ὅλας ὑπὲρ τοῦ τελευταίου τούτου, ὅταν τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ὁ ὑποκόμης, εἰδοποιηθεὶς περὶ τῆς ἀφίξεώς του, τὸν ἐζήτει πλησίον του.

Εἶδε τὸν κύριόν του καὶ τῷ ἐφάνη νεώτερος κατὰ δέκα τοὐλάχιστον ἔτη.

— Γνωρίζετε τὸν νεαρὸν αὐτὸν ἀκόλουθον ; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης τὸν ἱππότην Δ' 'Ανδοὰν ἀφ' οὗ πρῶτον ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας τῶν ἐνοίκων τοῦ Βερνάζου..

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ ἱππότης. Τὸν ἐγνώρισα εἰς τὴν Βουλβόννην ὡς δεξιὸν κιθαριστὴν καὶ χαριτωμένον Τροβαδοῦρον. Τώρα μανθάνω μὲ χαράν,—καὶ τὸν συγχαίρω,—ὅτι παρευρίσκεται

ὡς γενναῖος πολεμιστὴς εἰς τοὺς ἄθλους, τοὺς ὁποίους ψάλλει κατόπι μὲ τὴν λύραν του.

— Αὐτὸ σημαίνει, φίλε Ἰωβῆνέ, ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης, ὅτι δὲν ἔχεις νὰ μου ἐκθέσῃς τὰ κατὰ τὴν μάχην τῆς Ἔσλης. Γνωρίζω ὅλας της τὰς λεπταμερείας Λοιπόν, δι' ὅσα ἔκαμες ἕως τώρα, διὰ τὴν ἀφοσίωσίν σου πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὰ τέκνα μου, θὰ εἶσαι ὁ πρῶτος ποὺ θὰ λάβῃς τὸ μέρος σου ἀπὸ τὴν πλουσίαν ἰδιοκτησίαν τῆς Ἐτάμπης, τὴν ὁποίαν ηὐδόκησε νὰ μου χαρίσῃ ὁ Βασιλεύς. Γονάτισε, Ἰωβῆνε, καὶ εἰπέ μου τί θέλεις νὰ γίνῃς: κληρικὸς ἢ στρατιωτικός;

— Στρατιωτικός, Ὑψηλότατε ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωβῆνος μετὰ ζωηρότητος· στρατιωτικός, διὰ νὰ μάχωμαι παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ υἱοῦ σας, διὰ νὰ ἐκστρατεύσω εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ νὰποδώσω εἰς τὸν Δὸν Ἰουστῆνον καὶ εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀδελαΐδαν τὴν ἀπολεσθεῖσαν κληρονομίαν των.

Ὁ ὑποκόμης ἐμειδίασε μὲ κάποιον πονηρίαν.

Ἔλαβε τότε ἀπὸ τὰς χεῖρας ἑνὸς ὑπηρέτου μικρὸν θῶλον χώματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο προσηρμοσμένος ἕνας πράσινος κλάδος, καὶ τὸν ἔτεινε πρὸς τὸν γονυπετῆ Ἰωβῆνον. Ἦτο, κατὰ τὰ ἔθιμα τοῦ τότε καιροῦ, τὸ σύμβολον τῆς κυριότητος, διὰ τῆς ὁποίας τὸν περιέβαλλεν.

Ὁ Ἰωβῆνος ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του τὸν βῶλον, καὶ ὁ ὑποκόμης τῷ εἶπε :

— Ἰωβῆνε, ἐλεύθερε πολίτα τῆς Μαζέρης. ἐγώ, ὁ Ἰωάννης Δεφοᾶ, ἄρχων τῆς Ἐτάμπης, σοὶ δίδω τὴν κυριότητα τοῦ Νολαί, διὰ νὰ νέμεσαι τὸ κτῆμα καὶ νὰ ἔχῃς ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ ἄρχοντος, ὑπὸ μόνον τὸν ὅρον νὰ με ἀναγνωρίζῃς καὶ νὰ με σέβεσαι ὡς ἐπικυρίαρχον. Ὁ Ἰωβῆνος, μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἀπήγγειλε τὸν ὅρκον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνεγνώριζεν ἐπικυρίαρχόν του τὸν ὑποκόμητα, καὶ κατόπιν ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν βῶλον, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβῃ.

— Δόξα τῷ Θεῷ ! εἶπεν ὁ Ἰωάννης Δεφοᾶ. Αὐτὸ τὸ ὀλίγον χῶμα ἀντιπροσωπεύει ἕνα καλὸν εἰσόδημα πυργοδεσπότου, ἄρχον τοῦ Νολαί. Καὶ τώρα ἐγερθῆτε, διότι δὲν θὰ σας ὁμιλῶ πλέον εἰς ἐνικὸν ἀριθμόν, παρὰ μόνον ἰδιαιτέρως καὶ ὡς δεῖγμα ἀγάπης, καὶ ἐλθετε νὰ λάβετε θέσιν παρὰ τὸ πλευρόν μου μὲ τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον σᾶς δίδει τὸ νέον σας ἀξίωμα.

— Ὑψηλότατε, εἶπεν ὁ Ἰωβῆνος, ἀφ' οὗ ἐξεδήλωσεν εὐγλώττως τὴν εὐγνωμοσύνην του· μή με νομίσετε ἀχάριστον, ἂν τολμῶ νὰ σας ζητήσω καὶ ἄλλην μίαν χάριν : θὰ σας παρακαλέσω δηλαδὴ νὰ μὴ χαρίσετε ἀμέσως εἰς τὸν κύριον Γάστωνα, τὸν ἵππον, τὸν ὁποῖον, καθὼς μοῦ εἴπαν ἀγοράσατε δι' αὐτόν, ἀλλὰ νὰ περιμείνετε μίαν ἢ δύο ἑβδομάδες.

— Καὶ νομίζεις τώρα ὅτι θὰ σ' ἐρωτήσω διατί ; ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης ζωηρῶς. Ἄ, εἶσαι πολὺ ἠπατημένος, ἀγαπητὲ Ἰωβῆνε, ἂν νομίζῃς ὅτι δὲν ἠξεύρω ὅλα σου τὰ κινήματα, καὶ ὅλα σου τὰ διαβούλια, καὶ ὅλα σου τὰ σχέδια. Λοιπόν, τὸ κόκκινον ἄλογόν που εἶδες . . . σοῦ το χαρίζω.

— Μοῦ το χαρίζετε, Ὑψηλότατε;... εἶνε ἰδικόν μου ; !

— Ὁ ἄρχων τοῦ Νολαὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Βέρναζον πεζός, ὅπως ἐξῆλθεν ὡς Ἰωβῆνος. Θέλω, μόλις σε ἴδουν ἐπανερχόμενον, νὰ ἐννοήσουν ὅλοι τὸ νέον ἀξίωμα, μὲ τὸ ὁποῖον περιεβλήθης.

—Εὐχαριστῶ, Ὑψηλότατε, εὐχαριστῶ, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωβῆνος· ἀλλὰ σᾶς ἱκετεύω νὰναβάλετε αὐτὸ τὸ δῶρον, μέχρι τῆς ἐπετείου τῶν γενεθλίων τοῦ κυρίου Γάστωνος, ἡ ὁποία εἶνε μετὰ πέντε ἡμέρας.

— Φοβεῖσαι μήπως σε ζηλεύσῃ ; Ὄχι· τὸ δηλητήριον τῆς ζήλειας δὲν ἐμίανε ποτὲ τὸ εὐγενές του αἷμα. Θὰ καβαλικεύσῃς αὐτὸ τὸ ἄλογον· τὸ ἐπιθυμῶ . . . Περὶ τὴν δείλην, ὁ ὑποκόμης τῆς Ναρβόννης μετὰ τῆς ἀκολουθίας του ἔφθασαν εἰς τὸ Βέρναζον. Προειδοποιηθεὶς ὑπὸ ἀγγελιαφόρου, ὁ κύριος Ὀρδερῖκος ἀνέμενεν εἰς τὸ δωμάτιόν του τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν ὁ πυργοδεσπότης τῷ ἔκαμε μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἄφιξίν του, καὶ ἡ ὁποία θὰ πεφάσιζε περὶ τῆς τύχης τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, ὡς πρὸς τὰ φιλόδοξα σχέδιά του. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις. — Πρὸ τῶν ἀγώνων. — Ὁ πράσινος κόμβος τῆς Ἀδελαΐδος.

Ἡ δευτέρα προσφώνησις, ἡ προετοιμασθεῖσα ὑπὸ τοῦ κυρίου Ὀρδερίκου διὰ τὴν συνέντευξιν μὲ τὸν ὑποκόμητα Ἰωάννην Δεφοᾶ, δὲν εἶχε καλλιτέραν τύχην ἀπὸ τὴν πρώτην. Ὁ ὑποκόμης ὡμίλησε πρῶτος, καὶ μὲ τόσην αὐστηρὰν καὶ ἔντονον ἀκρίβειαν,—ἂν καὶ μὲ ὅλας τὰς περιφράσεις τῆς εὐγενείας—ὥστε αἱ περίτεχνοι φράσεις τοῦ κυρίου καθηγητοῦ ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα καὶ ἐφάνησαν ἄκαιροι.

Ὁ ὑποκόμης τῷ ἐζήτησε συγγνώμην, διότι δὲν ἠδύνατο νὰποδεχῇ τὴν πολύτιμον προσφοράν του καὶ νὰ τὸν παραλάβῃ ὡς παιδαγωγὸν τοῦ Γάστωνος· ὡς μικρὰν δὲ ἀποζημίωσιν, διὰ τὴν ἐνόχλησιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν, ὑποβληθεὶς εἰς τὸ ταξείδιον κτλ., τῷ παρεῖχεν, ἐπὶ δέκα ἔτη, τὸ ποσὸν ἑκατὸν ταλλήρων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐλάμβανε κατ' ἔτος ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς Μονῆς τοῦ Γομβώλτου, παρὰ τὴν Ἐτάμπην.

Ἐκτὸς τούτου, τὸν προσεκάλεσε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὰς ἑορτάς, αἱ ὁποῖαι μετά τινας ἡμέρας θὰ ἐδίδοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Γάστωνος, ἐπὶ τῇ δεκάτῃ τρίτῃ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων του. Κατόπιν ἠμποροῦσε νὰπέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του, μὲ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Γάστωνος, ὁ ὁποῖος, ὑπήκων εἰς διαταγὴν τοῦ Βασιλέως καὶ θείου του, θὰ μετέβαινεν εἰς τὴν αὐλήν.

— Μυρίας εὐχαριστίας, Ὑψηλότατε· ἀπεκρίθη ὁ κύριος Ὀρδερῖκος· ἀλλ' ἡ

«Προετοιμάζων μὲ λυσσώδη βίαν τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς του...» (Σελ. 344, στήλ. α'.)

ἀπουσία μου ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὀρλεάνης παρετάθη πολύ, καὶ βιάζομαι νὰ ἐπανεύρω τὴν ἕδραν μου καὶ τοὺς μαθητάς μου, οἱ ὁποῖοι τὸ παρελθὸν ἔτος με ἀπεθέωσαν. Ἀναχωρῶ αὔριον τὸ πρωΐ, ἐνωρίς. Σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τοὺς χαιρετισμούς μου Λυποῦμαι που δὲν θὰ παρακαθήσω εἰς τὸ δεῖπνον, διότι πρέπει νὰ ἐπισπεύσω τὰς προετοιμασίας μου.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε Ὀρδερῖκε, ἀπήντησεν ὁ ὑποκόμης. Ἂν δὲν θὰ σας ξαναΐδῶ, σᾶς εὔχομαι καλὸ ταξεῖδι.

Προετοιμάζων μὲ λυσσώδη βίαν τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ κύριος Ὀρδερῖκος ἐμουρμούριζεν ὁλονέν:

Ἀνόητοι ἄνθρωποι!.. Τί βάρβαροι τί Βισιγότθοι!.. Ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ μὲ τὴν ἀναφοράν που θὰ κάμω εἰς τὸν βασιλέα. Καὶ ὅταν θὰ φθάσῃ εἰς τὴν αὐλὴν ὁ μικρὸς πρίγκιψ, ὁ ἄγριος καὶ ἀπηδευτος, τὸ ἀπελέκητον αὐτὸ ξύλον, ὁ ξιπόλυτος ἀρχηγός, θὰ τῇ χίλιες βλακεῖες καὶ θὰ ἐντροπιάσῃ τοὺς βασιλικούς του συγγενεῖς... Τότε θὰ ἰδοῦν τί ἀξίζω ἐγώ, πῶς θὰ τον ἔκαμνα ἂν μού τον ἔδιδαν, καὶ τί ἀξίζει ὁ ἀμαθὴς παπᾶς πού του ἔχουν γιὰ παιδαγωγό!..

Τὴν νύκτα, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅπου ἡ ἀπουσία τοῦ κυρίου Ὀρδερίκου δὲν παρετηρήθη, οἱ συνδαιτημόνες ἀνῆλθον εἰς τὸ δῶμα διὰ ν' ἀναπνεύσουν τὸν δροσέρὸν ἀέρα.

Ἀπὸ ἐκεῖ εἶδον νὰνάπτωνται, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, ἐπὶ τῶν κορυφῶν ὅλων τῶν πέριξ βουνῶν, μεγάλαι πυραὶ ἀπὸ ξηροὺς κλάδους. Ἦτο τὸ σύνθημα, τὸ ὁποῖον μετέδωσεν εἰς ὅλας τὰς κοιλάδας καὶ εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους των, —εὐγενεῖς ἢ χωρικούς,— τὴν πρόσκλησιν τοῦ ὑποκόμητος Ἰωάννου Δεφουᾶ, ὅπως ἔλθουν καὶ παρευρεθοῦν εἰς τὰς ἑορτὰς τῶν γενεθλίων τοῦ υἱοῦ του, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐγίνοντο ἀκόμη μεγαλοπρεπέστεραι, ἕνεκα τῆς προσεχοῦς ἀναχωρήσεως τοῦ Γάστωνος διὰ τὴν Αὐλήν. Αἱ ὑψηλαὶ φλόγες, αἱ ὁποῖαι ἀνέλαμπον πανταχόθεν, προξεκάλουν ὁλόκληρον λαὸν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βερνάζου.

Καὶ τῷοντι ὁλόκληρος λαὸς συνέρρευσε καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν κοιλάδα, ἐντὸς πέντε ἡμερῶν. Ἄρχοντες καὶ εὐγενεῖς κυρίαι, φιλοξενηθέντες εἰς τὸν πύργον, τοῦ ὁποίου ἐχρησιμοποιήθη καὶ ἡ παραμικρὰ γωνία· ἀστοί, τοποθετηθέντες εἰς τὰ ἐξαρτήματα καὶ εἰς τὰ γειτονικὰ χωρία· χωρικοὶ καταυλισθέντες οἰκογενειακῶς εἰς τὰ ὑπόστεγα καὶ εἰς τὰς ἀποθήκας.

Εἰς τὸ διάστημα μιᾶς μόνης νυκτός, κατεσκευάσθη στῖβος διὰ τοὺς ἀγῶνας σανιδόφρακτος, καὶ ὑψώθη ἐξέδρα διὰ τοὺς εὐγενεῖς θεατάς.

Τέλος τὴν πέμπτην ἡμέραν, ἡ ὁποία ἦτο ἡ ἑορτάσιμος, ἡ ὁμήγυρις εὑρέθη τόσον μεγάλη, ὥστε διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν ἁγιασμὸν καὶ εἰς τὴν δοξολογίαν ὅλος ἐκεῖνος ὁ λαός, ὁ γηραιὸς ἐρημίτης τοῦ Ἁγίου Οὐβέρτου ἠναγκάσθη νὰ λειτουργήσῃ ἐπὶ αὐτοσχεδίου ὑψωμοῦ, στηθέντος ἔξωθεν τοῦ πύργου.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΛΑΕΡΟΣ

ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ

— Τὰ κεράσια τῆς περιβόλας πρέπει νὰ ὡρίμασαν, εἶπεν ὁ Κώστας.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, ὁ ἀδελφός του.

— Καὶ ἔτρεξαν εἰς τὴν «περιβόλαν».

Ὁ Κώστας, ἀναρριχηθεὶς εἰς τὸ δένδρον, ἔκοπτε καὶ ἔτρωγε· ὁ Παῦλος ἔμεινε κάτω, καὶ ἦτο τόσον ἐνησχολημένος νὰ μαζεύῃ τὰ κεράσια που ἔπιπταν εἰς τὴν χλόην, ὥστε δὲν ἤκουσε τὰ βήματα ἑνὸς ἀγροφύλακος, ὁ ὁποῖος, πλησιάσας σιγὰ-σιγά, τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τὸ μανίκι καὶ τον ἐτράβηξεν ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπον.

Ὁ μικρὸς δὲν ἔλεγε λέξιν. Τὰ εἶχε χάσει, ἀπέμεινεν ἐκστακτικός πού τον συνελάμβαναν ὡς κλέπτην, διὰ πρᾶγμα πού τὸ ἔκαμνεν ἐκεῖ κάθε χρόνον ἀνεμποδίστως.

Πῶς συνέβαινεν αὐτό;...

Ἰδοὺ πῶς συνέβαινε: Τὸ μεγάλον ἐκεῖνο κτῆμα εἶχεν ἀλλάξῃ κύριον. Ὁ πρώην ἰδιοκτήτης, ὁ τόσος καλός, εἶχεν ἀποθάνῃ. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ νέος ἰδιοκτήτης εἶχε σκοπὸν νὰ μὴν ἀφίνῃ πλέον τὰ παιδιὰ νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὸν κῆπον ἐλεύθερα καὶ νὰ μαζεύουν κεράσια.

Αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς ἔκαμνεν ὁ Παῦλος καθ' ὁδόν.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν ἔπαυλιν, —μεγαλοπρεπὲς κτίριον, ἐν τῷ μέσῳ ἀνθοκήπου θαυμασίου,— ὁ Παῦλος ὡδηγήθη ἐνώπιον κυρίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο καὶ τόσον κακός.

— Τ' εἶνε πάλι αὐτὸ τὸ κελεπούρι, μπάρμπα-Μῆτρο; εἶπε πρὸς τὸν ἀγροφύλακά του γελῶν.

— Εἶνε ἕνας λωποδύτης, κύριε, ποῦ σας ἔτρωγε τὰ κεράσια σας.

— Μπᾶ! ἔτρωγε τὰ κεράσια μου! εἶπεν ὁ κύριος, προσπαθῶν νὰ κάμῃ τὴν φωνήν του τρομερόν. Ἄφησέ μού τον ἐδῶ, μπάρμπα-Μῆτρο. Θά τον ὑποβάλω εἰς ἀνάκρισιν.

Ὁ ἀγροφύλαξ ἀπεσύρθη.

— Ἔλα τώρα, μικρέ μου, εἶπεν ὁ κύριος μὲ ὕφος πατρικόν· τώρα ποῦ εἴμεθα μόνοι, πές μου γιατὶ ἔκοπτες κεράσια, ἀπὸ κερασιὰ που δὲν εἶνε δική σου;

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος μὲ θάρρος· αὐτὴ ἡ κερασιὰ ἕως τώρα ἦταν δική μας... χωρὶς νὰ εἶνε δική μας. Ὁ ἄλλος κύριος, αὐτός που πέθανε, εἶχε σύστημα νάφίνῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς που δὲν ἔχουν κτήματα, ὅλα τὰ φροῦτά πού του ἐπερίσσευαν. Γι' αὐτὸ ἐμβαίναμεν ἐλεύθερα 'στὴν περιβόλα καὶ ἐκόπταμε ὅσα κεράσια ἠθέλαμεν. Ὁ ἄλλος κύριος, φαίνεται, εἶχε τὴν ἰδέα ὅτι, ἂν ὁ Θεὸς παραφορτώνῃ μὲ φροῦτα τὰ δένδρα τῶν πλουσίων, τὸ κάμνει γιὰ νὰ πέρνουν τὸ μερτικό τους κ' ἐκεῖνοι που δὲν ἔχουν δένδρα.

— Δὲν ἐσκέπτετο ἄσχημα ὁ πρώην ἰδιοκτήτης, ὑπέλαβεν ὁ κύριος· ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶνε, ὅτι τὰ παιδιὰ καταστρέφουν καὶ λεηλατοῦν χωρὶς λόγον· ρίπτουν κάτω τοὺς καρποὺς ἀγουρους· σπάζουν κλώνους, μαλώνουν ποιὸς νὰ πάρῃ τὰ περισσότερα καὶ πατοῦν τὰ ἄνθη.

— Ὦ, εἶπεν ὁ Παῦλος· ὅταν εἶνε πολλὰ φροῦτα, καὶ ἅμα ξεύρῃ κανεὶς ὅτι εἰμπορεῖ νὰ κόψῃ ὁποτε θέλῃ χωρὶς νά τον πιάσουν γιὰ λωποδύτη, δὲν τα κόπτει πρὶν ὡριμάσουν. Καὶ οὔτε που γίνονται ποτὲ μαλώματα. Τὰ παιδιὰ εἶνε σὰν τὰ πουλιὰ που δὲν μαλώνουν ποτὲ ὅταν ἔχουν φαγὶ ἄφθονον. Καθένα κόβει ὅσα φροῦτα θέλῃ καὶ φεύγει ἥσυχα χωρὶς νὰ πατάσῃ οὔτε ἕνα χαμόμηλο...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἰδιοκτήτης διασκελίζων τὸ δωμάτιον, ἐμονολόγει:

— Ἀλήθεια, διατὶ νὰ μὴ κάμω ὅ,τι καὶ ὁ προκάτοχός μου; Αὐτὸ τὸ κτῆμα κάμνει πάρα πολλὰ φροῦτα, πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα χρειάζονται δι' ἐμὲ καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους μου. Τί νὰ τα κάμω; Νὰ τα πωλήσω, ὄχι βέβαια. Νὰ τάφίσω ἐπάνω 'στὰ ἔνδρα νὰ σαπίσουν, ἐν ᾧ εἰμποροῦν νὰ κάμουν τόσους εὐτυχεῖς, θὰ ἦτο ἀνοησία καὶ συγχρόνως σκληρότης.

Ἐσταμάτησεν ἐνώπιον τοῦ Παύλου.

— Εἶσαι καλὸ παιδί, τῷ εἶπε θωπεύων τὴν κόμην του· κόβε κεράσια, τρῶγε ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴν κακοστομαχιάσῃς, γιατὶ θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ πληρώσω γιατρό.

«Χωρὶς νὰ το ξεύρῃ, αὐτὸ τὸ παιδάκι μοῦ ἔδωσεν ἕνα καλὸ μάθημα», εἶπεν ὁ ἰδιοκτήτης, παρακολουθῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν Παῦλον, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε χαρούμενος νὰ εὕρῃ τὸν ἀδελφόν του, διὰ νὰ τῷ δώσῃ τὴν καλὴν εἴδησιν.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Πρὸς τοὺς φίλους συνδρομητάς

Μόνον ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν ἢ θανανεώσουν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ ἔτος **1902 μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου** τὸ βραδύτερον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν **ΚΛΗΡΩΣΙΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ** τῆς Διαπλάσεως, συμφώνως πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 45ον φυλλάδιον, σελ. 360 καὶ 364.

Ὁ Ἔκτακτος Διαγωνισμὸς **ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ**, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρχισαν ἤδη πολλοὶ νὰ λαμβάνουν μέρος, λήγει τὴν **31 Ἰανουαρίου 1902**, συμφώνως πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 46ον φυλλάδιον, σελ. 368.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τοτὸ τί ἔγινε τὸ γλυκὸ που εἶχα ἀφήσῃ ἐπάνω 'ς τὸ τραπέζι;

— Μαμᾶ, τὸ ἔδωσα εἰς ἕνα παιδάκι που εἶχε μεγάλη ὄρεξι νὰ το φάγῃ.

— Βύγε, παιδί μου, ἔκαμες πολὺ καλά· ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ παιδάκι;

— Ἐγώ, μαμά!

Βατάλη ἀπὸ τῆς Νερηΐδας τῶν Σπετσῶν

* * *

Ὁ Δαφνοστεφὴς Ναύαρχος ἀφοῦ ἔπαιξεν εἰς τὸ πιάνο ἕνα τεμάχιον, ζητεῖ συγγνώμην διὰ μίαν παραφωνίαν ὅπου ἔκαμε.

Καὶ οἱ *Ἐδέλπιδες*:

Ποίαν ἀπὸ ὅλας;

Ἐστέλη ὀπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1902.

Εἶνε τὸ 17ον ἔτος τοῦ λαμπροῦ καὶ μοναδικοῦ τούτου *Ἡμερολογίου*, τὸ *ὁποῖον μὲ τόσην* ἐπιμέλειαν καὶ καλαισθησίαν ἐκδίδει ὁ κ. Κ. Σκόκος. Καὶ ὁ νέος του τόμος, ἐκδοθεὶς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, κομψότατος, χρυσόδετος, πυκνοτυπωμένος, μὲ ὑπερτετρακοσίας σελίδας, περιέχει τερπνοτάτην φιλολογικὴν ὕλην καὶ πλῆθος ὡραίων εἰκόνων καὶ γελοιογραφιῶν. Ὅλοι οἱ παρ' ἡμῖν ἐξέχοντες εἰς τὰ γράμματα ἔχουν κοσμήσῃ τὰς σελίδας αὐτὰς μὲ μικρὰ ἔργα των, διηγήματα, ποιήματα, κοινωνικὰς καὶ ἱστορικὰς μελέτας, ἱθογραφίας, σκαλαθύρματα κτλ. κτλ. Μακρὸς θὰ ἦτο ὁ κατάλογος τῶν Περιεχομένων, καθὼς καὶ ὁ κατάλογος τῶν συνεργατῶν. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας ἀναφέρω τοὺς ἑξῆς: Λασκαράτος, Παλαμᾶς, Ξανόπουλος, Καράλης, Φιλαδελφεύς, Ἐπισκοπόπουλος, Παπαδιαμάντης, Νιρβάνας, Κονδυλάκης, Ἄννινος, Λυκούδης κτλ. κτλ.

Ἰδοὺ καὶ ἕνα ποιηματάκι ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου, μεταφρασμένον ὑπὸ τοῦ φίλου μου καὶ παλαιοῦ μου συνεργάτου κ. Μιχ. Ἀργυροπούλου:

Ἡ μετριοφροσύνη

Ὅταν τοῦ κάμπου ἡ Θεά, ποὺχει τὰ λούλουδα [παιδιὰ
Ἐγέννησε τὸν Μενελέ μὲ τὴ χλωμὴ του ὄψι
Καὶ τὴ βαθειά του μυρωδιά,
Καὶ τὰ λεπτὰ τὰ κάλλη του, καὶ τὴ γλυκειά του [κῆφι·
Καὶ τοὔδωσε τὴ ζηλευτὴ τῆς πεταλούδας ὠμορφιὰ
Κ' ἐπάνω ἀπὸ τὰ φύλλα του ἐσκόρπισε περίσσια,
Καθὼς ἐπάνω σὲ τρανὴ καὶ πλούσια ζωγραφιὰ
Τὰ πειὸ γλυκά του χρώματα, μὲ τέχνη γυναι- [κείσια·
Μ' ἀγάπη τον ἐρώτησεν:—«Ἀκόμη τί μπορῶ
Νὰ πάρω ἀπὸ τὰ πλούσιά μου ὁλόγυρα βασίλεια
Καὶ νὰ 'στο δώσω στόλισμα, παιδί μου τρυφερό,
Νὰ σ' ἔχῃ ἡ γῆ καμάρι της μέσ' σὲ λουλουδια [χίλια;
—«Λίγο χορτάρι, μάνα μου», τῆς εἶπε τάνθος [ταπεινά,
«Γιὰ νὰ μπορῶ 'στὸν ἴσκιο του νὰ κρύβωμαι [παντοτεινά».

Εἰς τοὺς μεγαλητέρους ἐκ τῶν φίλων μου συνιστῶ τὸ *Ἡμερολόγιον Σκόκου*· τὸ στέλλω δὲ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν εἰς ὁποιον μοῦ ἐμβάσῃ 5 δραχμὰς ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ 5 φρ. χρ. ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ [μόνον χρυσόδετον, διότι ἄδετα ἀντίτυπα δὲν ὑπάρχουν.)

† ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΠΥΣΗΣ

Θυμᾶσθε ἕνα παλαιὸν φίλον που εἶχα, μὲ τὸ ψευδώνυμον *Νικηφόρος* ὁ *Βρυέννιος*;

Θυμᾶσθε ἕνα ἔκτακτον συνεργάτην μου, ὁ ὁποῖος κάποτε ἀνεφάνη μ' ἕνα ὡραῖον παραμύθι, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μπάρμπα-Γιάννης;...

Ὅσοι ἐδιαβάσατε τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο παραμύθι, καὶ ὅσοι ἀντηλλάξατε μαζί του Μικρὰ Μυστικά, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν τον θυμᾶσθε. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ φίλος μας αὐτὸς ἦτο ὁ **Γιάννης Α. Καμπύσης**, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τὴν περασμένην Παρασκευήν, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, 28 μόλις ἐτῶν!

Τί θλιβερὸς θάνατος, ἀγαπητοί μου! Φαντασθῆτε δύο γέροντας γονεῖς ὁλομόναχους, νὰ μὴ ἔχουν ἄλλην ἐλπίδα εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν μονόκριβον Γιάννην τους, καὶ νὰ τον χάνουν ἔξφνα, ἀφ' οὗ τον ἔκαμαν εἰκοσιοκτὼ χρονῶν παλικάρι!... Τί σπαραξικάρδιον δυστύχημα!..

Καὶ πόσας ἐλπίδας ἐστήριζαν μὲ τὸ δίκηο τους εἰς αὐτὸ τὸ παιδί! Διότι εἶχεν ὅλα τὰ προτερήματα τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦ, τὰ ὁποῖα κάμνουν τοὺς γονεῖς ὑπερηφάνους. Ἦτο ἐξόχως μορφωμένος καὶ ἐνάρετος νέος, εἶχε δίπλωμα Νομικῆς, εἶχεν ὑπάγῃ εἰς τὴν Γερμανίαν χάριν μελετῶν, καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν φιλολογίαν. Ὅσοι ἀνέγνωσαν καὶ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσουν τὰ πρῶτά του ἔργα εἶχαν τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Καμπύσης θὰ ἐγίνετο ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους συγγραφεῖς τῆς πατρίδος μας. Δι' αὐτὸ ὁ πρόωρος θάνατός του ἐθεωρήθη ὡς μία ἀπώλεια διὰ τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν, καὶ ὅλαι αἱ ἐφημερίδες το ἔγραψαν καὶ ὅλοι οἱ λόγιοι ἠκολούθησαν τὴν σεμνὴν καὶ συγκινητικὴν κηδείαν του. Κλάδους φοίνικος κατέθεσαν, ἐπὶ τῆς σοροῦ ἡ «Νέα Σκηνὴ» τὸ περιοδικὸν «Διόνυσος»— τοῦ ὁποίου ἦτο ἱδρυτής,— καὶ οἱ συνάδελφοί του· ὡραιότατον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ κ. Κωστῆς Παλαμᾶς καὶ τρυφερὸν ποίημα ὁ νεαρὸς ποιητὴς κ. Σκέπης.

Ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Γιάννη Καμπύση τὰ καλλίτερα εἶνε «Τὸ Δακτυλίδι τῆς Μάνας» δράμα, τὰ «Συντρίμια» ποιήματα καὶ τὸ «Μάτι τοῦ Δράκοντα» διήγημα.

Ἡ «Διάπλασις» πενθεῖ τὸν καλὸν της φίλον, τὸν φίλον τῶν παιδίων, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ μελετήσῃ τὴν παιδικὴν ψυχήν, εἶχε γίνῃ, μεγάλος πλέον, συνδρομητής, καὶ παρηκολούθει τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ ἀντήλλασσε Μικρὰ Μυστικά.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ Μικροῦ Διαγωνισμοῦ μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον,—μετὰ τὰ Βραβεῖα, ἐτέθησαν κατὰ λάθος αἱ λέξεις *Ἐδφημος Μγεία*, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ τεθῇ, ἡ λέξις ΕΠΑΙΝΟΣ. Τὸ λάθος ἔλλως τε εἶνε εὐνόητον, διότι ἕπονται εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τοὺς ἐπαινε. θέντας οἱ τυχόντες Εὐφήμου Μνείας, ὅπως γίνεται εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς.

Τὸ ἤξευρα, *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, ὅτι θά σου φανῇ ἀληθῶς ἔκτακτος ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος καὶ θὰ σου κάμῃ μεγάλην ἐντύπωσιν. Τὰ ἴδια μοῦ γράφουν σήμερον καὶ πολλοὶ ἄλλοι φίλοι μου, καὶ ὅπως σύ, ἑτοιμάζονται νὰ ἐγγράψουν πλῆθος νέων συνδρομητῶν Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐνεργείας.

Πολὺ μοῦ ἤρεσαν, *Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης*, αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν παράστασιν τῆς Ἰφιγενείας. Καὶ τὰ νέα ἐκεῖα διὰ τὸν χορὸν τῆς Μοίρας εἰς τὴν Σμύρνην, εἰς τὸν ὁποῖον παρευρέθησαν καὶ αἱ φίλαι μου *Σαμιακὴ Σημαία* καὶ *Λύρα τοῦ Ἀρίονος*, πολὺ ἐνδιαφέροντα.

Ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* μ' ἐρωτᾷ σήμερον ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μου ἕνας χορὸς εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἔλθουν συνδρομηταὶ καὶ συνδρομήτριαι μὲ εἴμημα εἰσόδου, καὶ μὲ τὰ χρήματα ποῦ θὰ εἰσπραχθοῦν, νὰ ἐγγράψωμεν πτωχὰ παιδία. Ὡραία ἡ ἰδέα, φίλη μου, ἀλλ' ἀπραγματοποίητος. Ἀλήθεια τὰ σαΐτι μου εἶνε μεγάλο καὶ εἰς κεντρικὴν θέσιν, ἀλλὰ διὰ τέτοιον χορὸν εἶνε ὀλιγοδίδυο ἀκατάλληλον. Καὶ ὅλα τὰ δωμάτια νὰ διαθέσω, πάλιν οἱ χορευταὶ θὰ ἦσαν στοιβαγμένοι σὰν σαρδέλες. — Ἀλήθεια, τί εὔμορφα ποῦ μυρίζει τὸ γράμμα σου! εἶνε ἀπὸ Trèfle incarnat; Ἢ μήπως εἶνε ἀπὸ ἄλλο γράμμα, ποῦ ἔτυχε νὰ το βάλω κοντά του, τῆς *Ἐσμεραλδας*, παραδείγματος χάριν, ἡ ὁποία μοῦ γράφει σήμερον τόσον ὡραῖα;

Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι οἱ καθυστεροῦντες τετράδια *Μ. Μυστικῶν* εἶνε περιτὸν νὰ μου ζητοῦν σημείωσιν πρὸς ποίους τὰ ὀφείλουν, διὰ νὰ τα στείλουν. Εἶνε πολλοί, καὶ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τους εὐχαριστήσω. Δι' αὐτὸ εἶπα, ὅτι ἀρκεῖ νὰ γράφουν ἐπὶ τοῦ τετραδίου διὰ μολυβδίδος τὴν λέξιν «καθυστερούμενον» καὶ ἐγὼ τὰ διευθύνω πρὸς τοὺς ἔχοντας λαμβάνειν, ὁδηγουμένη ἐκ τοῦ εὐρετηρίου μου.

Τί παράπονα μανθάνω ὅτι ἔχει ἡ παλαιά μου φίλη *Τοξότις Ἄρτεμις* Λυποῦμαι πολὺ πολὺ νὰ ἔχῃ παράπονα μία τόσον καλή μου φίλη,— καὶ μάλιστα παράπονα ἄδικα...

Ὁρίστε τύχη μιὰ φορὰ τὸ *Κόκκινον Ἄσμα*! Δύο ἔτη εἶνε συνδρομητής μου, καὶ τὰ δύο ἔτη ἐπιτυγχάνει εἰς τὴν Κλήρωσιν. Καὶ μὲ τὰ Δῶρά του καὶ μὲ τὰ Βραβεῖά του, ἡ Διάπλασις, λέγει, τοῦ ἔρχεται χάρισμα. Μὰ γι' αὐτὸ καὶ θὰ ἐξσπαθώσῃ φέτος μὲ τὰ σωστά του..

Ζωηρὰ Φλόξ [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ προσπαθεῖς νὰ κάμνῃς εὐανάγνωστον τὸν χαρακτῆρά σου, διὰ νὰ μὴ κουράζωνται τὰ μάτια μου. Ὅταν διαβάζω τὰς ἐπιστολάς σου. Πόσην ἀβρότητα μαρτυρεῖ αὐτὴ ἡ προσπάθεια, καὶ πόσον θέλω νὰ ἐπαραδειγματίζοντο καὶ μερικοὶ ἄλλοι φίλοι μου.

Ἐδιάβασα ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντά ποὺ μου γράφεις, *Βασιλεῦ τῶν Ναυτῶν*, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ξεσπαθώματα ποῦ ἑτοιμάζεις. Αἱ μεταφράσεις ποὺ μου ἔστειλες πολὺ ἐπιτυχεῖς, ἀλλὰ τὰ θέματα πολὺ παλαιά, τετριμμένα πλέον καὶ ἐξηντλημένα.

Ὀμίχλη, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον· ἔχεις ὅμως ἄδικον νὰ παραπονῆσαι; διότι, καὶ ἂν ποτὲ παρέλειψα νὰπαντήσω εἰς καμμίαν σου ἐρώτησιν, ἐλλείψει χρόνου ἢ χώρου, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι βαρύνομαι νὰναγνώσκω τὰς ἐπιστολάς σου. Ἀπεναντίας ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφῃς συχνά.

Ἄσμα τῆς Νηρηΐδος, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον· τὸ ὁποῖον, ναί, μοῦ ἀρέσει. Λοιπόν, «καλὲς ἀντάμωσες»... Ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου τὰς παραγγελίας σου

Ταπειτὸ Γιασεμί, ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, σὲ δέχομαι μετὰ χαρᾶς καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις

***

Ἀσκαπμαί. Πληροφορίαι: τὸ *Ἄνθος Μαΐου* ἀντασπάζεται τὴν *Ἀμαρυλλίδα* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ποῦ μένει τώρα· ἐπίσης ἐρωτᾷ τὴν *Μέλλουσαν Καλόγραιαν* ἂν ἔλαβε τὴν κάρταν της· —ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* ἐρωτᾷ τὴν *Ἀδραν τῆς Κερκύρας* ἂν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν της· — τὸ *Εὔοσμον Ἄνθος* πληροφορεῖ τὴν *Λύδην τῆς Θαλάσσης* ὅτι εἶνε καλά, καὶ προσφέρει τὰ σέβη του εἰς 'τὴ νόνα της —τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* ἀσπάζεται τὸ *Νευρόσασταν* καὶ τὸ *Ζιζάνιον* τοῦ *Σχολείου*, πληροφορεῖ δὲ τὴ *Παραμένον Φύλλον* ὅτι τὸ ἐμάντευσε· — ἡ *Ἐσμεράλδα* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαριτοφόρον* καὶ θά 'νῃς γράψῃ προσεχῶς· πληροφορεῖ δὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* ὅτι ἀκόμη περιμένει νὰ τῆς κάμουν τὴν ἐπίσκεψίν των· — ἡ *Παριστερία* ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης*· — ἡ *Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν* ἀσπάζεται τὴν *Κυματίζουσαν θάλασσαν* καὶ ἀναμένει τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἐπίσκεψίν της, χαιρετᾷ δὲ τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος*· — ἡ *Μικρὰ Χωριατοπούλα* πληροφορεῖ τὴν *Λευκὴν Ἀκακίαν* ὅτι εἰς τὸν γάμον ἐπέφασεν ἔκτακτα· ἐρωτᾷ δὲ τὸ *Ἴλιον Μέλαθρον* ἂν ἤρχισαν ἡ χιονίστρες· — ἡ *Ξιωτοπούλα* πληροφορεῖ τὸ Κρητικὸν *Κάστανον*, ὅτι ἂν θέλῃ νὰνταλάξῃ μαζί της Δελτάρια μετὰ τὴν Πρωτοχρονιάν, ἔχει καλῶς· ἂν ὅμως βιάζεται, ἂς τὴν εἰδοποιήσῃ, διὰ νὰ εὕρῃ ἄλλον· —τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* ἀντασπάζεται τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*· — τὸ *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας* εἰδοποιεῖ

τὴν *Ἐσμαράλδαν* ὅτι, ἂν αὐτὴ κατοικῇ εἰς Παρισίους αὐτὸ κατοικεῖ εἰς . . . Κυπαρισσίους, ὅπερ ὑπερέχει· χαίρει δὲ πολὺ διὰ τὴν γνωριμ'αν τοῦ *Λευκοῦ Κρίνου* καὶ ἴσως συναντηθῶν· — ὁ *Πάντελῆς Τραπεζούντιος* χαιρετᾷ τὴν *Ἐσμεράλδαν*, *Πρασίνην Ἐξοχήν*, *Λευκὸν Κρῖνον* καὶ *Ἰωάννην Τριφτανίδην* ποὺ εἶνε συμπατρ'ώτης του· — ἡ *Πολύχρωμος Χρυσαλλὶς* ἀσπάζεται τὴν *Ἑρμιόνην Τολιοπούλου* καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν της, χαιρετᾷ δὲ τὸν *Ἀπόγονον του Νέστορος* καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι τὸν γνωρίζει· — ἡ *Ρουμανικὴ Σημαία* πληροφορεῖ τὴν *Γαλλικὴν Ναυαρχίδα* ὅτι εἶνε πολὺ γνωστή της καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ ἔρχεται συχνότερα εἰς τὴν πατρίδα της· ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ *Ζιζανίου τοῦ Γυμνασίου* — ἡ *Μενεξεδένια* ἀσπάζεται τὴν *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* καὶ τὴν εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγχαρητήρια — μερικαὶ παραλείπονται, ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸ *Τέμενος τῶν Μουσῶν*, *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα*, *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ*, *Γλυκόφεγγον Σελήνην* καὶ *Βασιλέα τοῦ Κατέργου* (μὲ τὸνομά του·) — ἡ *Ἀμβρακιῶτις Αὔρα* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου*, *Κεραμιδόγατον*, *Τραγιάσκαν* καὶ *Ἀργυρᾶν Συρίκταν* — ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν τῆς Ἄνδρου*, *Ἰτέαν Ἀντιγόνην*, καὶ *Βίγλαν* — ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίππου* μὲ τὴν *Ἀργυρᾶν Συρίκταν*, *Δοκίμους*, *Ὀλόξανθες Νεράϊδες* καὶ *Κόρην τῶν Ἄλπεων* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Εὔθυαις Κόρη* μὲ τὴν *Συριακὴν Ξανθούλαν*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Ἀργυρᾶν Συρίκταν* καὶ *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα* — ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* μὲ τὴν *Ζουλεΐκαν*, *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Κεντρί*, *Θρειροπόλιν Ψυχὴν* καὶ *Κατσαρομάλλων* — ὁ *Ὑπερήφανος Δέων* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Τρεμοσβύνον Ἀστέρι* — τὸ *Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου* μὲ τὴν *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* καὶ *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* — ἡ *Εὐτυχὴς* μὲ τὴν *Πενθοῦσαν Καρδίαν*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἀγριολούλουδον τῆς Ἄνδρου* — ὁ *Παμπόνηρος Κατεργάρης* μὲ τὸν *Ὑψιπέτην Ἀετόν*, *Παγωμένον Καύκασον* καὶ *Δροσερὰν Ἑσπέραν* — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὸν *Ὑπεσήφαντον Δέοντα*, *Ὑπερήφαντον Ἵππέα*, *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα*, *Κόκκινην Ἐξοχὴν* καὶ *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου* — τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* μὲ τὴν *Ταϋγέτην*, *Ἀηδόνα τῆς Ἀνοίξεως*, *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Κάκκινον Ἅμα* καὶ *Ἀκτῖνα τῆς Ἐλευθερίας* (ἂν θέλουν, μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Κυκλαμὶὰ* μὲ τὴν *Μόνωσιν* (τὴν ὁποίαν ἴσως γνωρίζει·) — ἡ *Περιωχὴ Ταξειδιῶτις* μὲ τὸ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* — ἡ *Νεαρὰ Ἀναρχὶς* μὲ τὸν *Σκληρὸν Βράχον*, *Λευκὸν Γάκινθον* καὶ *Τυδέα* — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι*, *Θερινὴν Βροχήν*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, *Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος* καὶ *Τσιγγαρέλλαν* — ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* καὶ *Χλόην τῆς Θαλάσσης* — ἡ *Ἀμβρακιῶτις Αὔρα* μὲ τὸν *Ψευτοδικηγόρον*, *Δελαμπὶ*, *Κεντρί*, *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* καὶ *Κρητικὸν Κάστανον* — ἡ *Ἐλπὶς Κόσμου* μὲ τὴν *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου*, *Νοσταλγὸν Ἑλληνα*, *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τοὺς *Διοσκούρους*, *Ἀσπροποταμίτην*, *Τρεμοσβύνον Ἀστέρι*, *Τριγόναν* καὶ *Κατσαρομάλλων*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Λευκὸν Γάκινθον* (τὶ λυπηρὸν λοιπὸν συνέβη μεταξύ σοῦ καὶ τοῦ φίλου μας εἰς τὴν ἐκδρομήν;) *Ὑψιπέτην Ἀετὸν* (ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ·) *Φιφὴν Κ. Τσιντάρα* (ἔστειλα·) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*, *Τηλέμαχον* (δὲν ἐνθυμοῦμαι τοιοῦτον Ἀναγραμματισμόν· ἀλλ' ἀρ' οὗ οἱ στίχοι εἶνε ἰδικοί σου, θὰ θεωρηθῇ πρωτότυπος περὶ τοῦ ἐπεισοδίου τῆς φοιτητικῆς διαπληώσεως ἔγραψε εἰς προηγούμενον φύλλον·) *Ναυτοπούλα τῆς Χαράδης* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσον συμπαθεῖς ἐκφράσεις, μὲ τὰς ὁποίας σὺ ὡδεύσες τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς σου·) *Κόκκινο Καπελάκι* (ἐγὼ ὅμως δὲν ἀπελπίζομαι διὰ τὸν ἐξάδελφόν σου· νομίζω ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ συνεπιθῇ νὰ ὁμιλῇ καὶ ἑλληνικά, προπάντων ὅταν συναισθανθῇ ὅτι εἶνε ἕλλην·) *Εὔοσμον Ἄνθος* (χαίρω ποῦ θὰ μου γράψῃς τακτικά·) *Κοριθιακὸν Κῦμα* (σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ φύλλον εἰς τὴν Κληρώσιν θὰ λάβουν μέρος μόνον ὅσοι πληρώσουν μέχρι τῆς 5. Ἰανουαρίου·) *Δόρδον Βύρωνα* (ὄχι· μόνον μὲ ψευδώνυμον δημοσιεύω προτάσεις Μ. Μυστικῶν·) *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας* (πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσω· ἀλλὰ μὲ μερικὰς μεταβολάς, τὰς ὁποίας κρίνω ἀναγκαίας·) *Παριστρίαν* (ὅσα μοῦ γράφεις μαρτυροῦν θερμὴν ἀγάπην, καὶ δὲν ἔχω πιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω·) *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν* ([Ε] διὰ τὴν παριωτικὴν καὶ τρυφερὰν ἐπιστολήν·) *Ἀμαρυλλίδα* (τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* ἔλαβε τὸ τετράδιόν σου, ὥστε ἡ ἐρώτησις περιττὴ· θὰ εἴπω εἰς τοὺς *Ἐλπίδας* ὅτι ζητεῖς τὰ ὀνόματά των, διότι ἔχεις ἀδελφὸν καὶ ἐξάδελφον *Βύελπιδας*·) *Ἀκτῖνα τῆς Ἐλευθερίας* (ἡ ὁποία τρέμει τὸ κοῦο σὰν γάτα, ἀλλὰ ἐξυπνᾷ πάντοτε πολὺ ἐνωρίς, εἰς τὰς πέντε· νὰ ἕνα κορίτσι ποὺ θὰ ζήσῃ πολλὰ χρόνια·) *Δροσοῦλαν τῆς Ὄσσης* (ὡραῖον θὰ ἦτο νὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ τέτοιον θέαμα ἄξιον τῆς γραφίδος τοῦ Βέρν· ἀλλὰ δὲν εἰξεύρεις ὅτι δὲν κάμνω ταξείδια; τὸ Πτιδικὸν ἐκεῖνο Πνεῦμα τὸ ἐδημοσίευσα, ἀγνοοῦσα ὅτι εἶνε κλοπιμαῖον·) *Μικρὰν Χωριατοπούλαν* (ναί, εἶχες νὰ μου γράψῃς πολὺν καιρόν, ἀλλὰ μὲ ἔκανοποίησες πολὺ ἐγέλασα μὲ τὲς κόκκινες μύτες...) *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Χιωτοπούλαν* (πολὺ ἐχάρηκα πού μου ἔγραψες ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ· ἀλλὰ πολὺ ἐλυπήθηκα ὀλίγον τὴν ἀσθένειαν τῆς φίλης μου· *Λίνας Δοβέρδου* εὔχομαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ γίνῃ καλὰ·) *Κρητικὸν Κάστανον* (φίλησέ μου καὶ τὴν *Φαληρικὴν Αὔραν*·) *Φιλοπάτριδα Γάδα* (ἔστειλα τὰ φυλλάδια ποὺ σοῦ ἔλειπαν· ἡ ἐπιστολή σου ἀνταξία τοῦ ψευδωνύμου σου Ε]·) — *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* ([Ε] δι' ὅσα κατέθηκαν εἰς τὴν ἄκρη... τῆς πέννας·) *Συνεφῶδη Ἡμέραν* (ἔστειλα καὶ σ' εὐχαριστῶ· πῶς δὲν σ' ἐνθυμοῦμαι!...) *Γεωργίαν Σ. Πολυλᾶν* (κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶσαι ἐκ τῶν προθυμοτέρων φίλων μου·) *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας*, *Σκληρὸν Βράχον* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις·) *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα* (τὸ κακὸ γατάκι πού μ' ἐστέρησε μίαν ἐπιστολὴν!... ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὸ ξαναπάθῃ·) *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* (ἔστειλα· ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾶς δὲν εἶνε συνδρομήτρια οὔτε ὁ ἄλλος·) *Παιδικὴν Χαράν* (φίλησέ μου καὶ τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος*· αἱ Ἀσκήσεις εἶνε διὰ τὸν Διαγωνισμόν· ὀλίγας στέλλεις·) Δ. Π. Ρ. (αἱ λύσεις δικταί· ἔστειλα·) *Η. Κ. Παπαδῆμαν* (ὡς ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται μόνον αἱ δημοσιευόμεναι εἰς τὸ φύλλον, ἐκτὸς ὀλιγίστων περιπτώσεων, ὅταν ὑπάρχουν καὶ δύο λύσεις· αὐταὶ ὅμως ποὺ μου ἀναφέρεις εἶνε λανθασμέναι· ἡ Ἄσκησις ποὺ μου στέλλεις, εἶνε Τονόγριφος·) *Ναυτόπουλο τοῦ Νείλου* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Ἱππότην τῆς Ὀμίχλης* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *24 Νοεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Παραδίδονται μαθήματα Γερμανικῆς εἰς ἀρχαρίου καὶ μή. Τίμαι συγκαταβατικαί. Πληροφορίαι ὁδὸς Δαιδάλου ἀριθ. 3. (Συνοικία Πλάκας).

(Α—31)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Ἰανουαρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψουν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἱδρυτῇ μας εἰς φυλλάδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

522. Λεξίγριφος.

Μόριον, ἀντωνυμία καὶ τῆς Σπάρτης βασιλῆς,
Κάνουν ἄλλον βασιλέα τῆς Περσίας τῆς παλῆς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σμυρνωτάκι.

523. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ἄγριόν τι ζῷον.
Ἐὰν κεφαλὴν προσθέσῃς,
Ὄρος ἐκ τῶν περιφήμων
Παρευθὺς θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τοῦ Ἀσκέρος.

524. Αἴνιγμα.

Εἶμαι μία, μένω μία.
Τὸν λαιμόν μου καὶ ἂν βγάλῃς.
Ἂν δέ, φίλε, θέλῃς πάλι,
Νὰ μοῦ βγάλῃς τὸ κεφάλι,
Ὅτι πρέπει νὰ μυρίσῃς
Σὺ ποσῶς μὴν ἀμφιβάλλῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημένος τῆς Πόλου.

525. Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΕΙΛΛΜΝΟΣΣΩΩ σχημάτισε τρίγωνον, τοῦ ὁποίου ἑκάστη πλευρὰ νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ πέντε γράμματα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος Θησέως.

526. Κεκρυμμένη Φρᾶσις.

Ἐὰν ἀφαιρεθοῦν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ τὰ ὑπόλοιπα συνδεθῶσι καταλλήλως, ἀλλ' ἄνευ μεταθέσεως τινός, σχηματίζεται γνώμη κόν:

Κῆπος, ἔργον, ἰατρός, ἐποχή, ὄνομα σκιάζω, ἕτερος, ἀγορά, ζεστός, ἴασις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ.

527. Μωσαϊκόν

Μόζαρτ, μαζὶ Χρυσόψαρο καὶ Ἀσπροποταμίτης,
Λυδίας, Βίγλα, Μέλισσα, Τυδεὺς καὶ Κυκλαδίτης,
Ἀπώνα γράμμα τῶν δω σύν εἰς ὅλους εὐχαρίστως
Κ' ἥρως ἀρχαῖος γίνεται εὐθὺς κι' ἀνεμποδίστως.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φῶς τῆς Ἑλλάς.

528 530 Κεκρυμμένα ὀνόματα ποταμῶν.

1. — Τιμαὶ ἀνδρὸς αἱ αὐτοῦ ἀρεταί.
2. — Ἡ γυμναστικὴ καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους εὐρώστους.
3. — Μὴ πατήσῃς τὴν οὐρὰ λυσσασμένου σκύλου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πεκραμένης Καρδιᾶς.

531. Μαγικὸν Γράμμα μετ' ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀναλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ ἀρχικὰ ν' ἀποτελοῦν ἀρχαίαν πόλιν:

κτῆνος, Τύνις, κηδεστής, ρανίς, βαρεῖα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

532. Φωνηεντόλιπον.

★ ψης-κ ★ κλητς-τν πρτ-χρν-χρτ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰγιέως.

533. Γρῖφος.

Ἰὰς	ἄρχ'	Ἴσις	
καὶ	ὄς	τρᾶ	τῆδε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρδίας ὑπὸ Πέτρας.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 40.

424. Ἐπεμενίδης (ἐπί, μέν, ἤ, δίς). — **425.** Στόμα, στέμμα. — **426.** Πέρας, κέρας, δέρας, τέρας. — **427.** Τειρεσίας. —

428. ΜΕΛΙ
ΕΛΟΣ
ΔΟΥΩ
ΙΣΩΣ

429. Α
Ξ Υ
Ι Λ
Ν Ο
ΗΛΙΟΣ

430. Εἶμαι δεκαπέντε ἐτῶν καὶ ἑνὸς μηνός, ὁ δὲ συμμαθητής μου δεκαεξ ἐτῶν. — **431.** Μ' ὁποιο δάσκαλο καθήσῃς τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς. — **433.** Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Κατοστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901